

Arrest

**nr. 341 192 van 16 februari 2026
in de zaak RvV X / IX**

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. DEKERF, die *loco* advocaat M. LYS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 januari 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 22 januari 2020 om internationale bescherming.

Op 16 maart 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Nadat deze beslissing door de commissaris-generaal op 3 september 2021 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nr. 260 836 van 16 september 2021 het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

Op 8 maart 2022 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 287 001 van 31 maart 2023 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 20 juni 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 22 juni 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit, bent u van Pashtounse origine en bent u afkomstig uit Darwaysh Tolak (district Paghman, provincie Kabul), waar u steeds bent blijven wonen. Qua onderwijs ging u vier jaar naar school tot op twaalfjarige leeftijd; u kunt lezen en schrijven in beperkte mate. U bent de oudste telg uit een gezin van zeven kinderen: u heeft drie jongere broers en drie jongere zussen. Uw vader was handelaar en bezat samen met uw oom M. (...) 6 jerib landbouwgrond met appelbomen, i.e. elk van hen bezat 3 jerib land. Het huis van uw gezin staat pal naast dat van uw oom.

Toen u 12 jaar oud was, werd uw vader 3 à 4 keer aangesproken door zijn neven, die tevens bij de taliban actief zijn. Zij vroegen hem eveneens bij de taliban aan te sluiten, doch uw vader moest hier nooit iets van weten en weigerde dan ook resoluut. Zo'n 15 à 20 dagen na het eerste toetredingsverzoek werd uw vader op een namiddag ontvoerd uit jullie woning. Uzelf was op dat moment niet thuis. Na enkele dagen sprak u met uw oom M. (...), die u afraadde om op zoek te gaan naar de oorzaak van uw vaders verdwijning, aangezien dat volgens hem een risico zou betekenen voor jullie hele familie. Nadien ging u toch spreken met een van de voorheen vermelde neven. Deze wist u te vertellen dat, indien u dacht dat zij iets te maken hadden met de ontvoering, u daar dan maar bewijzen van moest tonen. Vervolgens wendde u zich eveneens tot het politiebureau, waar het antwoord luidde dat zij niets konden ondernemen zonder effectieve bewijzen.

Op veertienjarige leeftijd begon u te werken in de Imam Bazaar. Op een dag werd u onderweg van uw werk naar huis onderschept door een wagen met 3 onbekende mannen. U vermoedt dat de talib-neven van uw vader hen gezonden hebben, dit alles in opdracht van uw oom. Eén van hen stapte uit en bood u een lift naar huis aan. U weigerde dit, waarop zij u begonnen te slaan (o.a. op het gezicht) en u bewusteloos op de grond viel. Uw belagers gingen weg en daarna werd u opgemerkt door B. (...), een oude bekende uit het dorp, die u naar huis bracht. Nadien mocht u van uw moeder het huis niet meer uit. Zij sprak tevens met uw oom M. (...) en maande hem aan om u en uw broer Z. (...) in veiligheid te brengen. Hij antwoordde dat dat wel zou lukken, maar dat daar geld voor nodig was. Vervolgens smeten u en uw oom het op een akkoord: hij zou uw reis bekostigen op voorwaarde dat u hem formeel de 3 jerib land van uw vader schonk (excl. jullie woonst). Hij deed dit enkel en alleen omdat hij deze lap grond wilde vergaren, niet omdat hij bezorgd was om jullie welbevinden.

En zo geschiedde. Nadat uw oom via een smokkelaar uw reis geregeld had, vertrok u samen met uw jongere broer Z. O. (...). Jullie verlieten Afghanistan in de maand qaws van het jaar 1397 (Gregoriaanse kalender: november-december 2018). Jullie doorkruisten Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en Hongarije. Na 4 à 5 maanden arriveerden u en uw broer in België. Op 22 januari 2021 wendden jullie zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en dienden jullie elk een verzoek om internationale bescherming in.

Sinds uw vertrek uit Afghanistan vernam u via uw moeder dat uw oom met haar in het huwelijk wil treden, mede omdat hij zo jullie woning zou kunnen inpalmen. Uw moeder weigert dit echter steevast. U ving eveneens op dat uw oom uw moeder momenteel slecht behandelt: hij houdt haar in bedwang, slaat haar en neemt al het geld af dat u vanuit België naar haar opstuurt.

In het geval van een terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood. Deze vrees slaat zowel op de neven van uw vader als op uw oom M. (...). U vermoedt bovendien dat uw oom onder één hoedje speelt met uw vaders neven, en dat dus ook hij medeverantwoordelijk is voor de verdwijning.

U dient geen documenten in ter staving van uw asielaanvraag.

Op 16 maart 2021 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Het CGVS communiceerde op 3 september 2021 aan de Raad dat uw weigeringsbeslissing werd ingetrokken, dit ten gevolge van de gewijzigde veiligheidssituatie in Afghanistan. Bijgevolg werd uw beroep door de Raad verworpen met het arrest nr. 260 836 van 16 september 2021.

Het CGVS nam op 9 maart 2022 in uw hoofde opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook tegen deze beslissing tekende u beroep aan bij de RvV.

In hoofde van uw jongere broer Z. (...) nam het CGVS op 30 november 2022 een beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Inmiddels was ook een andere van uw jongere broers, Q. (...), aangekomen

in België. Hij diende op 17 mei 2022 een eigen verzoek om internationale bescherming in. Op 19 december 2022 erkende het CGVS hem ook als vluchteling.

In uw geval oordeelde de RvV dat er op basis van uw administratief dossier niet kon worden nagegaan op welke grond uw broers werden erkend als vluchteling en dat het daardoor niet duidelijk is welke hun asielmotieven waren. De Raad stelde voorts dat het evenmin duidelijk was in welke mate deze motieven al dan niet afwijken van of ook gelden voor u en/of een invloed zouden kunnen hebben op uw geloofwaardigheid. Bijgevolg werd uw weigeringsbeslissing vernietigd met het arrest nr. 287 001 van 31 maart 2023.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder moet worden vastgesteld dat er, op basis van alle elementen in uw administratief dossier, niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorafgaandelijk wijst het CGVS erop dat u kennelijk bedrieglijke verklaringen aflegde wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 22 januari 2020 immers aan dat u op het ogenblik van het gesprek slechts 16 jaar oud was. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Kapucijnenvoer 7, 3000 Leuven, op 30 januari 2020, dat uw minimumleeftijd opmerkelijk hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u reeds meerderjarig was, meer bepaald 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar. Dat u ook ten overstaan van het CGVS tijdens uw persoonlijk onderhoud van 15 februari 2021 bleef volhouden minderjarig te zijn, namelijk slechts 17 jaar (CGVS p.4, 27), ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid bij voorbaat.

Voor wat betreft uw vrees jegens uw oom en de neven van uw vader, die allen bij de taliban zouden horen, herhaalt het CGVS de motieven vervat in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 maart 2022, en waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met voorgaande personen:

“In eerste instantie moet worden opgemerkt dat u zeer vage verklaringen aflegde omtrent uw vaders verdwijning. Op het persoonlijk onderhoud vermeldde u in uw vrije relaas dat uw vader ‘steeds’ aangesproken werd door zijn neven zodoende zich bij de taliban aan te sluiten, en dat dat probleem ‘een tijdje’ aansleepte (CGVS, p.17). Later gevraagd hoeveel keer uw vader dergelijke vraag kreeg, antwoordde u dat dat 3 à 4 keer gebeurde, gepeild naar de periode tussen de eerste vraag en zijn verdwijning, hield u het op 15 à 20 dagen (CGVS, p.20-21). Een preciezere datum, dag of maand van de zogenaamde ontvoering kende u dan weer niet (CGVS, p.21). Pas nadat de vraag u herhaald werd, zei u dat deze ongeveer vijf jaar geleden plaatsvond, oftewel in het jaar 1394 (CGVS, p.21). Het is weinig plausibel dat u geen concretere informatie kunt verschaffen over de omstandigheden van de verdwijning. U legde immers uit dat uw hele gezin bezorgd was en dat u zelfs naar het politiebureau ging en de dorpsoudsten raadpleegde om te ontdekken wat er met uw vader gebeurd was (CGVS, p.18). Dat u dan ondanks uw zelfverklaarde verbetering om de waarheid te achterhalen niet klaar en duidelijk kunt zeggen hoeveel keer uw vader aangesproken werd, hoeveel dagen nadien hij verdween en zelfs niet in welke maand dat allemaal gebeurde, is op zijn minst merkwaardig. U vernoemde tenslotte wel de maand waarin u naar eigen zeggen Afghanistan zou hebben verlaten (CGVS, p.16; zie ook infra).

Daarnaast bent u niet bepaald consistent over wat u na deze zogenaamde ontvoering gedaan zou hebben. Meer bepaald gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u 4 à 5 jaar daarna de neven van uw vader benaderde om te weten te komen hoe de vork in de steel zat; u meende dat u pas toen oud genoeg was om dat te doen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw vrije relaas op het CGVS liet u echter uitschijnen dat u reeds in de onmiddellijke periode na uw vaders verdwijning naar die neven gestapt was, zelfs nog vooraleer u begon te werken in de Imam Bazaar (CGVS, p.18). Geconfronteerd met deze incongruentie, gaf u aan dat u op het tijdstip van de verdwijning nog maar 12 jaar oud was en dat u pas later naar deze neven en naar de politie stapte wanneer u opgegroeid was (CGVS, p.27-28). Het volharden in

één van de twee versies van uw relaas, kan echter niet vergoelijken dat u zich over zulke essentiële zaken tegenspreekt.

Ook over het incident dat u zelf zou hebben gekend, namelijk wanneer u op weg was van uw werk naar huis, bent u opmerkelijk tegenstrijdig doorheen uw asielverklaringen. Hoewel u bij de DVZ aangaf dat deze aanvaring 4 à 5 jaar na uw vaders verdwijning plaatsvond, verklaarde u op de zetel van het CGVS dat u zelf reeds 3,5 jaar daarna werd belaagd (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p.22). En wat betreft uw uiteindelijke vertrek, verklaarde u bij de DVZ dat u 10 à 15 dagen na dit incident wegging, terwijl u op het CGVS beweerde dat u pas 3 à 4 maanden ofwel 4 à 5 maanden daarna uit uw dorp vertrok (CGVS, p.22). Onmiddellijk daarna wijzigde u dan weer uw verklaringen en zei u dat u reeds binnen de 8 à 10 dagen de benen genomen had (CGVS, p.22). Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheden, stelde u dat het een miscommunicatie betrof en dat u eigenlijk bedoelde dat men u 4 à 5 maanden vóór uw aankomst in België probeerde te kidnappen (CGVS, p.22), hetgeen wederom niet kan overtuigen omwille van het volgende.

Inconsistentie blijkt namelijk een rode draad te zijn doorheen uw asielverklaringen. Hoewel u dus op het CGVS aangeeft dat u 4 à 5 maanden (CGVS, p.22) ofwel 3,5 à 4 maanden (CGVS, p.16) onderweg bent geweest van Afghanistan naar België, gaf u bij de bespreking van uw reisweg eveneens aan dat u in de maand qaws van het jaar 1397 uw land van herkomst verliet (CGVS, p.16), hetgeen overeen komt met november-december 2018 in de Westerse kalender. Daar u tevens bij uw registratie aangaf dat u in België aankwam op 21 januari 2020, zou dat betekenen dat u meer dan een jaar onderweg bent geweest (zie registratieformulier in administratief dossier). Vreemd genoeg wist u daar dan weer te vertellen dat uw reis slechts 2 maanden zou hebben geduurd (zie NMBV-fiche in administratief dossier). Het gegeven dat u niet met enige consistentie kunt zeggen wanneer u Afghanistan verliet en hoelang u effectief onderweg was, ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van uw concrete vluchtaanleiding, ook maakt het dat u het CGVS eigenlijk geen zicht biedt op uw reisweg en uw plaatsen van eerder verblijf. Na confrontatie met uw alsmaar tegenstrijdige verklaringen, meende u dat dit te wijten was aan de tolk op het ogenblik van uw registratie (CGVS, p.27), hetgeen maar weinig overtuigend overkomt. U had immers geen opmerkingen over uw vorige interview en bovendien bent u, zoals uit het voorgaande blijkt, ook tegenstrijdig binnen uw verklaringen op het CGVS en toch verklaarde u de tolk steeds goed te hebben begrepen (CGVS, p.2-3, 30).

Voorts kunnen nog een aantal zaken worden opgemerkt omtrent het door u aangehaalde incident op weg van uw werk naar huis. Hoewel u verklaart dat u toen geen enkele van uw belagers herkende – twee van hen hadden hun gezichten bedekt – en het enige wat zij zeiden was dat zij u een lift naar huis wilden aanbieden, denkt u dat deze mannen u misschien wilden meenemen en u iets aandoen, dit allemaal in opdracht van uw vaders neven (CGVS, p.18, 23). Los van het feit dat u zich eigenlijk louter op veronderstellingen baseert, kan niet worden ingezien waarom deze neven nota bene vier jaar na uw vaders ontvoering ook u zouden laten kidnappen. Immers, indien deze neven al werkelijk achter zijn verdwijning zaten en zij bezorgd waren dat u hen ging verdenken en/ of beschuldigen, valt het niet aan te nemen dat zij de situatie zo lang zouden laten gedijen alvorens u een eerste maal te viseren (CGVS p.17-18, 21). Per slot van rekening waren hun huizen net achter uw ouderlijke woonst gelegen en hadden zij u dus met gemak eerder kunnen treffen (CGVS, p.14, 19). Uw tegenuitleg hiervoor, als zouden deze neven net na uw vaders verdwijning nog geen risico voor u gevormd hebben omdat u toen nog klein was, kan dit niet weerleggen (CGVS, p.21-22). Eerder werd reeds aangekaart dat u cf. het leeftijdsonderzoek een stuk ouder bent dan u beweert, waardoor dit argument dus geen enkele steek houdt.

Voorts mag het verbazen dat uw belagers u eerst verzoeken om in hun auto te stappen, zij u daarna beginnen te slaan en zij vervolgens gewoon weggrijden (CGVS, p.18). Men kan logischerwijze verwachten dat, indien zij u effectief in hun auto wilden sleuren, zij dat gewoon gedaan zouden hebben en u niet zomaar achterlaten op de weg. Geconfronteerd met deze zeer onwaarschijnlijke gang van zaken, meende u dat zij dat wellicht deden omdat zij de auto van B. (...), de dorpeling die u naar huis bracht, in de verte zagen aankomen, denkende dat het een politie- of overheidswagen was (CGVS, p.23-24). Dit komt echter evenmin overtuigend over. U verklaarde namelijk dat uw vaders neven, volgens u de opdrachtgevers van uw belagers, bij de taliban horen. Dat zij gewoonweg hun kar zouden keren bij het zien van een auto in de verte en hun doelwit laten voor wat het is, past niet meteen in het gewelddadige profiel dat u hen toeschrijft. Bovendien verduidelijkte u dat B. (...) een soort vervoersbedrijfje op zichzelf runt en lijkt het dus weinig plausibel dat een groep talibs niet het verschil zou kennen tussen een privétaxi en een politiewagen (CGVS, p.18).

Hierbij kan nog worden toegevoegd dat u, afhankelijk van de versie van uw verhaal, nog 8 à 10 dagen ofwel 3 à 5 maanden in uw huis bent gebleven zonder daar noemenswaardige problemen te hebben gekend (CGVS, p.18, 22).

Uw verdere verhaallijn, namelijk dat uw oom M. (...) medeverantwoordelijk zou zijn voor uw vaders verdwijning zodoende jullie gronden te kunnen inpikken, kan geenszins worden gevolgd (CGVS, p.19). Tijdens uw vrije relaas vermeldt u dit nergens; pas wanneer het CGVS u op een later moment vraagt waarom de neven in kwestie net uw vader wilden rekruteren, haalt u plotseling de betrokkenheid van uw oom aan, waardoor dit element gekunsteld overkomt (CGVS, p.19). Los daarvan lijkt het al zeer vergezocht dat uw oom M. (...) zijn neven zou inschakelen om op hun beurt uw vader te rekruteren bij de taliban, dit alles opdat hij de gronden van zijn broer zou kunnen vergaren. Dat deze oom dan nog eens 4 jaar zou wachten alvorens de gronden in kwestie in te nemen, en dat terwijl hij cf. uw verhaal zich eigenlijk al direct zou hebben vergewist

dat uw vader uitgeschakeld was, is allesbehalve aannemelijk. Uw tegenargument, zijnde dat hij zo lang zou hebben gewacht omdat hij bang was dat uw vader nog zou kunnen terugkeren, houdt dan ook maar weinig steek (CGVS, p.24). Immers, als uw oom werkelijk de verdwijning had georkestreerd met als doel de gronden in te nemen, zou hij naar alle logica heel goed op de hoogte moeten zijn of uw vader überhaupt nog terugkeerde of niet.

U verder gevraagd of uw vader in het verleden ooit ruzie had met uw oom over deze gronden, antwoordde u dat hun band 'niet goed' was, maar dat zij nooit een conflict hadden over het land (CGVS, p.25). Ook dit oogt maar onwaarschijnlijk: indien uw oom M. (...) zodanig vastberaden was om de gronden in te pikken dat hij daarvoor zelfs zijn broer als kanonnenvlees bij de taliban liet offeren, kan men ervan uit gaan dat hij zijn aanspraak op het land toch wel eens had moeten laten gelden tegenover uw vader in het verleden. Daarnaast is het bevreemdend dat u niet met enige consistentie kunt zeggen hoeveel land uw vader bezat en hoeveel die waard was. Zo beweerde u aanvankelijk dat de grond van uw oom en uw vader samen 4 jerib bedroeg, om daarna uw verklaringen weer te veranderen en te stellen dat het in wezen 6 jerib was (CGVS, p.24). En hoewel u op uw eerste interview bij de DVZ aangaf dat uw vaders deel 15.000 of 16.000 dollar waard was, had u het op het CGVS over maar liefst 150.000 dollar, een toch wel aanzienlijk verschil (CGVS, p.25). Geconfronteerd met uw nogmaals tegenstrijdige verklaringen, legde u opnieuw de schuld bij de tolk en verklaarde u dat u op het eerste interview 60.000 tot 70.000 dollar had vermeld enkel betreffende uw vaders deel (CGVS, p.25). Nogmaals afgezien van het feit dat u geen opmerkingen had over uw DVZ-interview (CGVS, p.3), lijkt het weinig aannemelijk dat u niet eens een duidelijke inschatting kunt geven van de grootte en de waarde van uw vaders gronden. U kende dan immers wel de gemiddelde prijzen van een jerib land in uw regio, alsook van de prijzen van de appels die erop geteeld werden én u was werkzaam in een bazaar, waardoor kan worden verwacht dat u heel goed op de hoogte zou moeten zijn van de prijs van die grond en u kunt rekenen in termen van geldelijke sommen. Per slot van rekening vormt dit vermeende landdispuut ook nog eens een kernelement van uw asielmotieven én zou uw oom uw reis bekostigd hebben in ruil voor dat land (CGVS, p.18). Dat u hierover steeds wisselende verklaringen aflegt, is dan ook niet aanvaardbaar. Omwille van voorgaande vaststellingen kan niet worden weerhouden dat uw oom uw vader liet verdwijnen en u en uw broer uit Afghanistan wegstuurde, dit alles om uw vaders grond te verkrijgen.

Voorts kan nog worden aangestipt dat u geen enkel documentair bewijsstuk (bijv. een eigendomsakte) neerlegt om uw verklaringen te staven. U verklaarde hieromtrent dat uw oom u een document liet ondertekenen met uw vingerafdruk, en dat u in Afghanistan wel degelijk in het bezit was van een taskara en van politionele documenten over uw vaders verdwijning, maar dat uw oom die nu heeft en hij deze niet wil afgeven (CGVS, p.4-5, 18, 22). Hij zou zelfs geld in ruil vragen om deze op te sturen naar u (CGVS, p.4-5). In dezelfde trant van het voorgaande lijkt het bijzonder weinig aannemelijk dat uw oom, die u schijnbaar wel zo genegen was dat hij u wilde helpen met een smokkelaar zodat hij zijn zinnen kon zetten op het land en op uw moeder, u dan toch geen essentiële documenten zou willen opsturen. Men zou net verwachten, in de draad van uw relaas meegaand, dat uw oom alles in het werk zou stellen om u met zulke zaken te helpen, zodat u zo ver mogelijk zou wegblijven van hem en hij zijn gangetje kan gaan in Afghanistan.

Wat de situatie van uw moeder betreft, dient nog te worden onderlijnd dat uw verklaring, als zou uw oom thans willen trouwen haar (CGVS, p.18-19), op zich geen aanleiding kan vormen om in uw hoofde internationale bescherming toe te kennen. Los daarvan kan nog het volgende worden opgemerkt. Wanneer er u werd gevraagd of uw moeder en uw oom op dit moment reeds gehuwd zijn, antwoordde u van niet (CGVS, p.26). Nochtans had u kort daarvoor verklaard dat uw oom u en uw broer hielp vluchten mede opdat hij met haar zou kunnen huwen, waardoor dus kan worden verondersteld dat hij vanaf het moment dat jullie weg waren het huwelijk in orde zou brengen (CGVS, p.26). U schilderde bovendien uw oom af als een tirannieke man die uw moeder met geweld in zijn bedwang houdt (CGVS, p.18, 26-27). Dat zij op dit moment nog steeds niet getrouwd zijn, lijkt in het licht van het voorgaande opnieuw zeer weinig plausibel.

Ten overvloede kan nog worden aangestipt dat u in het kader van uw registratie verklaarde dat u en uw broer Afghanistan ontvluchtten omdat de neven van uw vader jullie wilden rekruteren bij de taliban. Over de vermeende verdwijning van uw vader en de zogezegde plannen van uw oom repte u daar met geen woord (zie NMBV-fiche, rubriek "motif de l'immigration en Belgique"). Na confrontatie op het CGVS, bleef u vasthouden aan uw nieuwe, gewijzigde verklaringen en merkte u op dat uw broer die met u meereisde nooit bedreigingen had gekregen of problemen had (CGVS, p.27). Het louter volharden in één versie kan echter niet vergoelijken dat u zulke tegenstrijdige zaken zegt. Kortom, het feit dat u bij uw registratie compleet andere asielmotieven aangaf, gecombineerd met de verschillende ongelooftwaardigheden in uw relaas, laat het CGVS toe te vermoeden dat uw verklaringen bedrieglijk zijn."

Verder merkt het CGVS op dat uw twee jongere broers in het kader van hun eigen verzoek om internationale bescherming dezelfde asielmotieven als u naar voren schoven, zo blijkt uit de verklaringen die zij aflegden. Een kopie van de voor uw dossier relevante verklaringen werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Meer bepaald verklaarde uw ene broer Z. (...) tijdens de registratie van zijn verzoek dat hij vertrokken is op vraag van jullie moeder en dit vanwege een probleem met de neef van jullie vader, die bij de taliban aangesloten is (zie fiche "mineur étranger non accompagné" (...), rubriek "motif de l'immigration en Belgique"). Nog beweerde hij dat u op een gegeven moment slaag had gekregen in het gezicht en u daardoor bewusteloos op de grond terecht kwam (zie notities persoonlijk onderhoud (...) deel I, p.15). Jullie paternale

oom M. (...), die tevens bij de taliban hoort, zou volgens hem gezegd hebben dat hij jullie niet meer wilde zien (zie notities persoonlijk onderhoud (...) deel I, p.8; zie notities persoonlijk onderhoud (...) deel II, p.7). Uw andere broer Q. (...) verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij, later, op zijn beurt ook in opdracht van jullie moeder moest vertrekken, tevens omwille van problemen met de taliban. Volgens hem bezocht de groepering diezelfde dag jullie huis en sloegen zij jullie gezinsleden (zie notities persoonlijk onderhoud 22/15605, p.9-11). Uit het voorgaande kan worden opgemaakt dat uw broers zich op dezelfde vluchtrelaas beriepen als u.

Er moet echter worden benadrukt dat dit relaas en de daaraan gekoppelde vrees t.a.v. uw oom en uw vaders neven, geenszins aanleiding heeft gegeven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus aan uw twee broers. Zoals reeds omstandig werd toegelicht kan er immers geen geloof worden gehecht aan de door u afgelegde verklaringen met betrekking tot de reden van uw vertrek uit Afghanistan. Dat uw problemen met uw oom en de neven van uw vader niet aannemelijk zijn, werd verder bevestigd door de vaststelling dat u en uw broers daarover allen tegenstrijdige verklaringen aflegden. Zo beweerde Z. (...) dat hij niet wist hoeveel paternale ooms jullie hebben en stelde hij aanvankelijk al hun namen te zijn vergeten (zie notities persoonlijk onderhoud (...), 08/06/2021, p.7-8). Ook Q. (...) kon geen enkele van hen opnoemen en stelde dat zij allen 'ver' van jullie woonden en dat hij hen nooit gezien had (zie notities persoonlijk onderhoud (...) p.9). Nochtans benoemde u uw paternale oom M. (...) als de spilfiguur van al jullie problemen en wees u erop dat hij in hetzelfde huis als jullie woonde en dat jullie buiten hem geen andere paternale ooms hebben (zie notities persoonlijk onderhoud p.10, p.13). Eveneens opmerkelijk is dat Z. (...) over jullie gronden, die de bron van jullie beweerde problemen vormen, eerst aangaf dat jullie vader er spinazie en andere groenten op kweekte en dat deze na zijn verdwijning 'gewoon zo gelaten' werden zonder dat er iemand bij zijn weten nu verantwoordelijk voor is (zie notities persoonlijk onderhoud (...), 08/06/2021, p.9-10). Zelf verklaarde u daarentegen dat er enkel appels (en geen andere zaken) op die gronden werden geteeld en dat uw oom heden de controle over jullie land heeft en het bewerkt (zie notities persoonlijk onderhoud, p.13, p.14, p.24). Een ander aspect waarover jullie elkaar tegenspraken is de situatie van jullie gezin na de zogezegde verdwijning van jullie vader: volgens Z. (...) werden jullie daarna door niemand geholpen en was er niemand van zijn broers die daarna ging werken (zie notities persoonlijk onderhoud (...), 08/06/2021, p.9), dit terwijl u zelf stelde dat u twee jaar na jullie vaders verdwijning ging werken in de bazaar en dat u deze job meer dan een jaar gedaan heeft (zie notities persoonlijk onderhoud, p.12). Voorts verklaarde Z. (...) tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat uw moeder en zussen het heden goed stellen en dat noch zij, noch de rest van uw familie problemen kenden na jullie beider vertrek (zie notities persoonlijk onderhoud, 08/06/2021, p.10), om in het volgende onderhoud dan weer te stellen dat uw achtergebleven gezinsleden wekelijks door uw oom worden lastiggevallen en dat deze dingen in het huis kapot maakt (zie notities persoonlijk onderhoud (...), 16/11/2022, p.7). Ook is het noemenswaardig dat Q. (...) tijdens zijn registratie in België verklaarde dat hij op hetzelfde moment als u en Z. (...) vertrokken was uit Afghanistan en hij jullie onderweg kwijtraakte (zie fiche "niet-begeleide minderjarige vreemdeling" (...), rubriek "reistraject"), terwijl u enkel uw broer Z. (...) opnoemde als reisgezel en u aangaf dat Q. (...) nog te klein was om te vertrekken (zie notities persoonlijk onderhoud, p.18, p.26; zie verklaring DVZ, vraag 31). Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden over zulke basale aspecten van jullie gemeenschappelijk asielrelaas, bevestigen dat jullie ingeroepen problemen met jullie oom en jullie vaders neven in wezen op fictie berusten.

In een aanvullende nota d.d. 28/02/2023 in het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV, voert u verder aan dat u in het geval van terugkeer zou worden gepercipieerd als verwesterd. Uw advocaat verwijst onder meer naar het gegeven dat u geen ervaring zou hebben met de door de taliban opgelegde regels, dat u al lang in Europa zou verblijven, dat u in verregaande mate geïntegreerd en ingeburgerd zou zijn en dat u het Nederlands reeds goed machtig zou zijn. Ter illustratie van dat laatste voegde hij enkele tewerkstellingsattesten, loonfiches en positieve getuigenissen van uw Belgische collega's en kennissen (zie bijlagen bij aanvullende nota in adm. dossier). Het CGVS wijst er in deze op dat het loutere gegeven dat u in België een beroep uitoefent – volgens de attesten betreft dit arbeid in de recyclagesector – en dat uw medearbeiders positieve zaken schrijven over uw inzet, uw karakter en uw kennis van het Nederlands, geenszins impliceert dat u verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor u bijzonder belangrijk is om uw (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. De attesten wijzen er hoogstens op dat u in bepaalde mate geïntegreerd bent in België, wat lovenswaardig is, doch u toont hiermee niet aan dat u, al dan niet onbewust, westerse waarden zou hebben geïnternaliseerd waardoor u niet meer zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. U toont hiermee evenmin aan dat u bij terugkeer zou worden aanzien als een verwesterde persoon. Temeer daar u, met inbegrip van het resultaat van het leeftijdsonderzoek (zie supra) en uw verklaringen over de duur van uw reisweg, op zijn minst 19 jaar oud was op het ogenblik van uw vertrek uit Afghanistan en u aldus uw vormende jaren daar heeft doorgebracht. Bovendien hebt u daar gedurende vier jaar school gelopen, hebt u er meer dan een jaar gewerkt in de bazaar en identificeert u zich nog steeds als soennitisch moslim. Ook staat u nog in contact met uw familie ginds (CGVS p.5, p.12, p.15-16). Gezien deze elementen kan niet worden aangenomen dat u geheel vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Gelet op al het bovenstaande brengt u geen elementen aan die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde, en kan de status van vluchteling u niet worden toegekend.

In zoverre u zich op de erkenning in hoofde van uw broers beroept, benadrukt het CGVS dat het loutere feit dat u familielid bent van begunstigden van internationale bescherming in België niet tot gevolg heeft dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om aan u ook een internationale beschermingsstatus te verlenen. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties immers om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van begunstigden van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze personen.

Het CGVS merkt in dit verband op dat hoewel overweging 36 van de Richtlijn 2011/95/EU, stelt dat gezinsleden louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar zijn voor daden van vervolging dat zulks een grond tot toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen, dit niet altijd het geval is. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt immers dat de Richtlijn 2011/95/EU niet voorziet in de verlening van internationale bescherming aan derdelanders of staatlozen die zelf niet beantwoorden aan de definitie van vluchteling of subsidiair beschermd. Elk verzoek om internationale bescherming dient derhalve nog steeds op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij, rekening houdend met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek, moet worden bepaald of er voldaan is aan de voorwaarden voor verlening van een internationale beschermingsstatus (HvJ EU 4 oktober 2018, C-652/16, het arrest Ahmedbekova en Ahmedbekov, §§ 48-49). Het CGVS merkt in dit verband op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat, hoewel de Richtlijn 2011/95/EU niet voorziet in de verlening van internationale bescherming aan verzoekers die niet beantwoorden aan de definitie van vluchteling of subsidiair beschermd, er in het kader van de individuele beoordeling van een verzoek om internationale bescherming wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen met vervolging en ernstige schade waaraan een gezinslid van de verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of de verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf aan dergelijke bedreiging wordt blootgesteld (Ibidem, § 50-51).

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat uit bovenstaande vaststellingen genoegzaam blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u en uw broers gemeenschappelijk asielaanvraag. Uw minderjarige broers Z. (...) en Q. (...) werden logischerwijze dan ook niet erkend omwille van de door jullie gedeelde beweerde vrees voor vervolging vanwege jullie oom en de neven van jullie vader, maar omwille van andere en zeer persoonsgebonden asielmotieven.

De vaststelling dat er in hoofde van uw minderjarige broers werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van uw verzoek om internationale bescherming, daar u geen vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt ten aanzien van Afghanistan, zelfs indien rekening wordt gehouden met uw familieband met uw jongere broers. De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aangehaalde en ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven zijn immers enkel en alleen gelinkt aan de problemen met uw oom en de neven van uw vader, en hebben geen enkel uitstaans met de hier volledig los van staande en eigen asielmotieven die door uw broers werden aangereikt (zie notities persoonlijk onderhoud p.17-19, p.29). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u louter omwille of ten gevolge van de persoonsgebonden asielmotieven van uw broers, dan wel omwille van uw familieband met uw erkende broers een vrees voor vervolging dient te koesteren.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's

allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDA registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en

burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan (i.c. het district Paghman in de provincie Kabul). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal

terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De

Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt verder niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees

voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het recht van verdediging", van het gezag van gewijsde van het arrest met nr. 287 001 van 31 maart 2023 van de Raad en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt gewag gemaakt van een beoordelingsfout.

Verzoeker wijst vooreerst op een voortdurend gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan en licht dit omstandig toe.

Daarna laat verzoeker het volgende gelden:

“In het arrest nr. 287.001 van 31 maart 2023 heeft uw Raad al een beslissing uitgesproken. Deze beslissing heeft gezag van gewijsde. (stuk 3)

Het gezag van gewijsde houdt in dat de beslissing voor partijen bindend is en dat met name in latere processen tussen dezelfde partijen onbetwistbaar vastligt wat de rechter omtrent de rechtsbetrekking tussen deze partijen in de uitspraak heeft beslist. Als aan een beslissing gezag van gewijsde toekomt, kan deze in een volgende procedure – die dezelfde rechtsbetrekking tot onderwerp heeft – niet opnieuw ter discussie worden gesteld. Dit gezag brengt met zich mee dat de rechter een normatief bindende beslissing treft en dat hij de partijen verhindert die beslissing nog in vraag te stellen.

Het gezag van gewijsde, dat aan een vernietigingsarrest verbonden is, strekt zich uit tot de onverbrekelijk met het dictum verbonden motieven (cf. RvS 10 juni 2010, nr. 205.000). Die motieven bepalen de beoordelingsruimte waarover het bestuur nog beschikt (RvS 20 november 2014, n° 229.258).

Het volgende element heeft gezag van gewijsde nu er geen cassatieberoep door verwerende partij werd ingediend tegen het arrest nr. 287.001.

(...)

(stuk 3, p. 17 - 18)

Samengevat stelt de Raad bijgevolg dat het geheel niet duidelijk is omwille van welke reden(en) of welke basis van welke element(en) de broers van verzoeker werden erkend als vluchteling, welke hun asielmotieven waren en in welke mate deze motieven al dan niet afwijken van of ook gelden voor verzoeker en/of een invloed zouden kunnen hebben op zijn geloofwaardigheid. Om deze reden wordt de aldaar bestreden weigeringsbeslissing vernietigd en dient de Commissaris-generaal een nieuwe beslissing, met betrekking tot het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker, te nemen.

Ten gevolge van dit arrest neemt de Commissaris-generaal een nieuwe beslissing op 20 mei 2023. In het licht van het arrest van 31 maart 2023 voegt de Commissaris-generaal het volgende toe aan het feitenrelaas van diens nieuwe beslissing:

“In uw geval oordeelde de RvV dat er op basis van uw administratief dossier niet kon worden nagegaan op welke grond uw broers werden erkend als vluchteling en dat het daardoor niet duidelijk is welke hun asielmotieven waren. De Raad stelde voorts dat het evenmin duidelijk was in welke mate deze motieven al dan niet afwijken van of ook gelden voor u en/of een invloed zouden kunnen hebben op uw geloofwaardigheid. Bijgevolg werd uw weigeringsbeslissing vernietigd met het arrest nr. 287 001 van 31 maart 2023” (Stuk 1, p. 2)

In de motivering herhaalt verweerder de in diens vorige weigeringsbeslissing uiteengezette redenering en voegt het volgende toe:

(...)

(stuk 1, p. 4 - 5)

Het Commissariaat-generaal vervolgt met:

“Er moet echter worden benadrukt dat dit relaas en de daaraan gekoppelde vrees t.a.v. uw oom en uw vaders neven, geenszins aanleiding heeft gegeven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus aan uw twee broers. Zoals reeds omstandig werd toegelicht kan er immers geen geloof worden gehecht aan de door u afgelegde verklaringen met betrekking tot de reden van uw vertrek uit Afghanistan.”

(...)

(stuk 1, p. 5)

Nadien gaat het CGVS nogmaals in op het feit dat er geen geloof wordt gehecht aan het vluchtrelaas. Hierbij gaat verweerder niet verder in op op welke basis de internationale bescherming van de broers van verzoekers dan wel werd toegekend. Later komt verweerder hier wel op terug en stelt dat:

“Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat uit bovenstaande vaststellingen genoegzaam blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u en uw broers gemeenschappelijke asielfrelaas. Uw minderjarige broers Z. (...) en Q. (...) werden logischerwijze dan ook niet erkend omwille van de door jullie gedeelde beweerde vrees voor vervolging vanwege jullie oom en de neven van jullie vader, maar omwille van andere en zeer persoonsgebonden asielmotieven.

De vaststelling dat er in hoofde van uw minderjarige broers werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van uw verzoek om internationale, daar u geen vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt ten aanzien van Afghanistan, zelfs indien rekening wordt gehouden met de familieband met uw jongere broers. De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aangehaalde en ongeloofwaardig bevonden vluchtelingen zijn immers enkel en alleen gelinkt aan de problemen met uw oom en de neven van uw vader, en hebben geen enkel uitstaans met de hier volledig los van staande en eigen asielmotieven die door uw broers werden aangereikt (zie notities persoonlijk onderhoud p. 17-19, p. 29). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u louter omwille of ten gevolge van de persoonsgebonden asielmotieven van uw broers, dan wel omwille van uw familieband met uw erkende broers een vrees voor vervolging dient te koesteren.”

(stuk 1, p. 6) (eigen onderlijning)

Waar De Raad stelt dat het essentieel is in de behandeling van deze zaak, en dientengevolge worden de voorgaande weigeringsbeslissing vernietigd en wordt de zaak aan een nieuw onderzoek door verweerder onderworpt, om kennis te hebben van “omwille van welke reden(en) of welke basis van welke element(en) de broers van verzoeker werden erkend als vluchteling, welke hun asielmotieven waren en in welke mate deze motieven al dan niet afwijken van of ook gelden voor verzoeker en/of een invloed zouden kunnen hebben op zijn geloofwaardigheid”, hetgeen dus ontegensprekelijk de met het dictum verbonden motieven uitmaken, vult verweerder deze lacune door te stellen dat de broers van verzoeker erkend werden “omwille van andere en zeer persoonsgebonden redenen”.

Het is duidelijk dat verweerder hiermee niet tegemoetkomt aan de vraag van de Raad. “Andere en zeer persoonsgebonden redenen” kan nog steeds naar alle in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet opgesomde voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus verwijzen. Hierdoor is geenszins duidelijk “omwille van welke reden(en) of welke basis van welke element(en) de broers van verzoeker werden erkend als vluchteling, welke hun asielmotieven waren en in welke mate deze motieven al dan niet afwijken van of ook gelden voor verzoeker en/of een invloed zouden kunnen hebben op zijn geloofwaardigheid”. Met diens nieuwe beslissing schendt verweerder bijgevolg het gezag van gewijsde van het arrest nr. 287.001. van de Raad.

Bovendien schendt verweerder hiermee de formele motiveringsplicht, zoals opgenomen in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze houdt de verplichting in om de bestuurde te informeren van de motieven waarop de bestreden beslissing gemotiveerd is. Deze motivatie moet aan de bestuurde toelaten om de beslissing en de redenen waarop deze gebaseerd is te begrijpen. De bestuurlijke beslissing dient de redenering van haar auteur op heldere en niet-dubbelzinnige manier te bevatten, opdat de bestemming van de beslissing de motieven ervan kan begrijpen en ze in voorkomend geval nuttig kan betwisten in het kader van een beroepsprocedure (Raad van State, arrest nr. 222.286 d.d. 29 januari 2013).

De Raad stelt in diens arrest van 31 maart 2023, betreffende de voorliggende zaak, met betrekking tot de vorige weigeringsbeslissing van 8 maart 2022 geen schending van de formele motiveringsplicht in de zin van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen vast, in de mate dat:

“Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, [...], voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. [...]”

(stuk 3, arrest van de Raad nr. 287.001, p. 17)

Vandaag voegt verweerder aan diens motivering toe dat de status van vluchteling niet werd toegekend omdat “nergens uit uw verklaringen blijkt dat u louter omwille of ten gevolge van de persoonsgebonden asielmotieven van uw broers, dan wel omwille van uw familieband met uw erkende broers een vrees voor vervolging dient te koesteren.” Eén van de redenen waarom het verzoek tot internationale bescherming werd afgewezen is volgens verweerder bijgevolg dat hij zich niet kan beroepen op “andere en zeer persoonsgebonden redenen”. Het is voor verzoeker onmogelijk om inzage te krijgen in en te begrijpen welke feitelijke gegevens in acht werden genomen om ‘andere en zeer persoonsgebonden redenen’ te definiëren. Dit aangezien de beslissingen tot toekenning van de vluchtelingenstatus van de broers van verzoeker niet werden gemotiveerd en verweerder verder geen uitleg heeft verschaft. (zie stukken 6 en 7)

In afwezigheid van een motivatie in dit verband kan de verzoekende partij zich onmogelijk verdedigen, wat een schending inhoudt van het recht op verdediging. Zo stelt verweerder dat:

“de door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aangehaalde en ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven zijn immers enkel en alleen gelinkt aan de problemen met uw oom en de neven van uw vader, en hebben geen enkel uitstaans met de hier volledig los van staande en eigen asielmotieven die door uw broers werden aangereikt (zie notities persoonlijk onderhoud p. 17 - 19, p. 29). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u louter omwille of ten gevolge van de persoonsgebonden asielmotieven van uw broers, dan wel omwille van uw familieband met uw erkende broers een vrees voor vervolging dient te koesteren.” (stuk 1, p. 6)

Het is onmogelijk voor verzoeker om deze stelling te weerleggen, aangezien hij geen inzage heeft in deze persoonsgebonden asielmotieven van zijn broers. Verweerder stelt bovendien expliciet dat de broers van verzoeker, aan wie de hoedanigheid van vluchteling wel werd toegekend, zich op hetzelfde vluchtrelaas beriepen als verzoeker maar dat deze toekenning plaatsvond omwille van “andere en zeer persoonsgebonden (stuk 1, p. 5). Het feit dat de broers van verzoeker zich op hetzelfde asieltrelaas beriepen doet minstens vragen rijzen over de gemeenschappelijkheid van deze ‘andere en zeer persoonsgebonden asielmotieven’. De ‘niet gemeenschappelijkheid’ ervan wordt door verweerder enkel geponeerd en niet verder gemotiveerd. Dit heeft tot gevolg dat het recht van verdediging van verzoeker geschonden wordt.

Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verweerder de beslissing van de Raad niet respecteert en daarmee het gezag van gewijsde heeft geschonden. Hierbij wenst verzoeker te benadrukken dat, als aan een

beslissing gezag van gewijsde toekomt, in een volgende procedure – die dezelfde rechtsbetrekking tot onderwerp heeft – deze niet opnieuw ter discussie kan worden gesteld. Dit gezag brengt met zich mee dat de rechter een normatief bindende beslissing treft en dat hij de partijen verhindert die beslissing nog in vraag te stellen. Verweerder respecteert de normatief bindende beslissing van de Raad niet, hetgeen ertoe leidt dat de zaak opnieuw, omtrent dezelfde materie, voor de Raad dient te verschijnen. Bovendien werd de formele motiveringsplicht, in de zin van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, geschonden, in de mate dat verweerder stelt dat het verzoek tot internationale bescherming hem werd geweigerd aangezien hij zich niet kan beroepen op “andere en zeer persoonsgebonden redenen”, hetgeen de verzoeker geenszins in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is. Dit heeft tot gevolg dat het recht van verdediging van verzoeker geschonden wordt.”

Verzoeker volhardt voorts in zijn verklaringen over zijn vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst ontvlucht is en gaat in op de beoordeling van zijn vluchtrelaas door de adjunct-commissaris.

Daarna voert verzoeker een betoog over het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) vorm van verwestering. Hij gaat daarbij uitvoerig in op de beoordeling van ‘verwestering’, toegepast op zijn situatie, en op het risico omwille van (toegeschreven) verwestering als gevolg van een verblijf in en terugkeer uit Europa.

Vervolgens gaat verzoeker nog in op het onderzoek naar de socio-economische en humanitaire situatie in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Wat ten slotte de actuele veiligheidssituatie betreft, stelt verzoeker zich het recht voor te behouden “om dit middel, in de loop van de procedure en uiterlijk tot aan het sluiten van de debatten, verder uit te werken, inclusief de persoonlijke en individuele elementen, gelet op en omwille van de uiterst volatiele veiligheidssituatie en het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie”.

Als bijlage bij het verzoekschrift worden het arrest met nr. 287 001 van 31 maart 2023 van de Raad (stuk 3), mailcorrespondentie met Thomas Ruttig van 22 december 2022 (stuk 4), een arbeidscontract (stuk 5), beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) ten aanzien van de broers van verzoeker (stukken 6 en 7), verschillende verklaringen (stukken 8 en 9) en loonfiches (stuk 10) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 12 januari 2026 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022, aan de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022, aan de “Afghanistan Country Focus” van EUAA van december 2023, aan de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024, aan het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022, aan het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022, aan het rapport “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023, aan het rapport “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van EUAA van 2 februari 2024, aan de “Afghanistan Country Focus” van EUAA van november 2024 en aan de “Focus Afghanistan – Return from abroad” van SEM van februari 2025.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 57/1, §§ 3 en 4, van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) hij kennelijk bedrieglijke verklaringen aflegde over zijn leeftijd, omdat (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen met zijn oom en de neven van zijn vader, die allen bij de taliban zouden horen, omdat (iii) niet kan worden aangenomen dat hij geheel vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer, omdat (iv) het loutere feit dat hij familielid is van begunstigen van internationale bescherming in België niet tot gevolg heeft dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om aan hem ook een internationale beschermingsstatus te verlenen en zijn minderjarige broers Z. en Q. niet erkend werden omwille van de door hen gedeelde beweerde vrees voor vervolging vanwege hun oom en de neven van hun vader, *“maar omwille van andere en zeer persoonsgebonden asielmotieven”*, omdat (v) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen beschikbaar zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (vi) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (vii) het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven niet volstaat om bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen en hij geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de

uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan - Update I*” van UNHCR van februari 2023 waarin wordt gewezen op het gebrek aan volledige en verifieerbare informatie en wordt opgeroepen tot terughoudendheid in de afhandeling van asielaanvragen tot de situatie duurzaam verbeterd is.

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij een aanvullende nota van 12 januari 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde informatie aanleveren die afkomstig is van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in zijn verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Gezag van gewijsde van het arrest met nr. 287 001 van 31 maart 2023 van de Raad

Verzoeker diende op 22 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Op 8 maart 2022 besliste de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bij arrest met nr. nr. 287 001 van 31 maart 2023 door de Raad vernietigd. In dit arrest wordt het volgende gesteld:

“Uit de door verzoeker neergelegde aanvullende nota blijkt dat aan Z. O. en Q. O., de minderjarige broers van verzoeker, op 1 december 2022 en op 20 december 2022 de vluchtelingenstatus werd toegekend (aanvullende nota verzoeker, stuk 1). De verwantschap tussen verzoeker en Z. O. en Q. O. wordt in casu niet betwist.

Met de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem ingeroepen vrees ten aanzien van zijn vaders neven en zijn oom. Waar de motieven om tot deze beoordeling te komen prima facie steun lijken te vinden in de stukken van het administratief dossier, dient echter te worden vastgesteld dat Z. O., die samen met verzoeker uit Afghanistan is vertrokken en op dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, en Q. O. erkend zijn als vluchteling. Verzoeker laat in zijn aanvullende nota gelden dat het vluchtrelaas zich in de familiale sfeer situeert, met name de verdwijning van zijn vader en de affiliatie van de neven van zijn vader met de taliban. Ook dit wordt in casu niet betwist.

De Raad stelt vast dat op grond van het rechtsplegingsdossier in het geheel niet kan worden nagegaan op welke grond(en) de broers van verzoeker zijn erkend als vluchteling. In dit dossier zijn immers de verklaringen van de broers van verzoeker niet opgenomen en de beslissingen van het CGVS tot erkenning van de vluchtelingenstatus ten aanzien van de broers van verzoeker bevatten geen motieven op grond waarvan aan hen de hoedanigheid van vluchteling werd toegekend.

Bijgevolg is het geheel niet duidelijk omwille van welke reden(en) of op basis van welke element(en) de broers van verzoeker, van wie Z. O. bovendien samen met verzoeker naar België reisde, werden erkend als vluchteling, welke hun asielmotieven waren en in welke mate deze motieven al dan niet afwijken van of ook gelden voor verzoeker en/of een invloed zouden kunnen hebben op zijn geloofwaardigheid.

Gezien de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad bijgevolg aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.”

Na dit vernietigingsarrest van de eerder genomen weigeringsbeslissing van 8 maart 2022 bracht de adjunct-commissaris in de thans bestreden beslissing de volgende precisering aan:

“Verder merkt het CGVS op dat uw twee jongere broers in het kader van hun eigen verzoek om internationale bescherming dezelfde asielmotieven als u naar voren schoven, zo blijkt uit de verklaringen die zij aflegden. Een kopie van de voor uw dossier relevante verklaringen werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Meer bepaald verklaarde uw ene broer Z. (...) tijdens de registratie van zijn verzoek dat hij vertrokken is op vraag van jullie moeder en dit vanwege een probleem met de neef van jullie vader, die bij de taliban aangesloten is (zie fiche “mineur étranger non accompagné” (...), rubriek “motif de l’immigration en Belgique”). Nog beweerde hij dat u op een gegeven moment slaag had gekregen in het gezicht en u daardoor bewusteloos op de grond terecht kwam (zie notities persoonlijk onderhoud (...) deel I, p.15). Jullie paternale oom M. (...), die tevens bij de taliban hoort, zou volgens hem gezegd hebben dat hij jullie niet meer wilde zien (zie notities persoonlijk onderhoud (...) deel I, p.8; zie notities persoonlijk onderhoud (...) deel II, p.7). Uw andere broer Q. (...) verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij, later, op zijn beurt ook in opdracht van jullie moeder moest vertrekken, tevens omwille van problemen met de taliban. Volgens hem bezocht de groepering diezelfde dag jullie huis en sloegen zij jullie gezinsleden (zie notities persoonlijk onderhoud 22/15605, p.9-11). Uit het voorgaande kan worden opgemaakt dat uw broers zich op dezelfde vluchtrelaas beriepen als u.

Er moet echter worden benadrukt dat dit relaas en de daaraan gekoppelde vrees t.a.v. uw oom en uw vaders neven, geenszins aanleiding heeft gegeven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus aan uw twee broers. Zoals reeds omstandig werd toegelicht kan er immers geen geloof worden gehecht aan de door u afgelegde verklaringen met betrekking tot de reden van uw vertrek uit Afghanistan. Dat uw problemen met uw oom en de neven van uw vader niet aannemelijk zijn, werd verder bevestigd door de vaststelling dat u en uw broers daarover allen tegenstrijdige verklaringen aflegden. Zo beweerde Z. (...) dat hij niet wist hoeveel paternale ooms jullie hebben en stelde hij aanvankelijk al hun namen te zijn vergeten (zie notities persoonlijk onderhoud (...), 08/06/2021, p.7 8). Ook Q. (...) kon geen enkele van hen opnoemen en stelde dat zij allen ‘ver’ van jullie woonden en dat hij hen nooit gezien had (zie notities persoonlijk onderhoud (...) p.9). Nochtans benoemde u uw paternale oom M. (...) als de spilfiguur van al jullie problemen en wees u erop dat hij in hetzelfde huis als jullie woonde en dat jullie buiten hem geen andere paternale ooms hebben (zie notities persoonlijk onderhoud p.10, p.13). Eveneens opmerkelijk is dat Z. (...) over jullie gronden, die de bron van jullie beweerde problemen vormen, eerst aangaf dat jullie vader er spinazie en andere groenten op kweekte en dat deze na zijn verdwijning ‘gewoon zo gelaten’ werden zonder dat er iemand bij zijn weten nu verantwoordelijk voor is (zie notities persoonlijk onderhoud (...), 08/06/2021, p.9-10). Zelf verklaarde u

daarentegen dat er enkel appels (en geen andere zaken) op die gronden werden geteeld en dat uw oom heden de controle over jullie land heeft en het bewerkt (zie notities persoonlijk onderhoud, p.13, p.14, p.24). Een ander aspect waarover jullie elkaar tegenspraken is de situatie van jullie gezin na de zogezegde verdwijning van jullie vader: volgens Z. (...) werden jullie daarna door niemand geholpen en was er niemand van zijn broers die daarna ging werken (zie notities persoonlijk onderhoud (...), 08/06/2021, p.9), dit terwijl u zelf stelde dat u twee jaar na jullie vaders verdwijning ging werken in de bazaar en dat u deze job meer dan een jaar gedaan heeft (zie notities persoonlijk onderhoud, p.12). Voorts verklaarde Z. (...) tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat uw moeder en zussen het heden goed stellen en dat noch zij, noch de rest van uw familie problemen kenden na jullie beider vertrek (zie notities persoonlijk onderhoud, 08/06/2021, p.10), om in het volgende onderhoud dan weer te stellen dat uw achtergebleven gezinsleden wekelijks door uw oom worden lastiggevallen en dat deze dingen in het huis kapot maakt (zie notities persoonlijk onderhoud (...), 16/11/2022, p.7). Ook is het noemenswaardig dat Q. (...) tijdens zijn registratie in België verklaarde dat hij op hetzelfde moment als u en Z. (...) vertrokken was uit Afghanistan en hij jullie onderweg kwijtraakte (zie fiche "niet-begeleide minderjarige vreemdeling" (...), rubriek "reistraject"), terwijl u enkel uw broer Z. (...) opnoemde als reisgezel en u aangaf dat Q. (...) nog te klein was om te vertrekken (zie notities persoonlijk onderhoud, p.18, p.26; zie verklaring DVZ, vraag 31). Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden over zulke basale aspecten van jullie gemeenschappelijk asielrelaas, bevestigen dat jullie ingeroepen problemen met jullie oom en jullie vaders neven in wezen op fictie berusten.

(...)

In zoverre u zich op de erkenning in hoofde van uw broers beroept, benadrukt het CGVS dat het loutere feit dat u familielid bent van begunstigden van internationale bescherming in België niet tot gevolg heeft dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om aan u ook een internationale beschermingsstatus te verlenen. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties immers om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van begunstigden van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze personen.

Het CGVS merkt in dit verband op dat hoewel overweging 36 van de Richtlijn 2011/95/EU, stelt dat gezinsleden louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar zijn voor daden van vervolging dat zulks een grond tot toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen, dit niet altijd het geval is. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt immers dat de Richtlijn 2011/95/EU niet voorziet in de verlening van internationale bescherming aan derdelanders of staatlozen die zelf niet beantwoorden aan de definitie van vluchteling of subsidiair beschermde. Elk verzoek om internationale bescherming dient derhalve nog steeds op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij, rekening houdend met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek, moet worden bepaald of er voldaan is aan de voorwaarden voor verlening van een internationale beschermingsstatus (HvJ EU 4 oktober 2018, C-652/16, het arrest Ahmedbekova en Ahmedbekov, §§ 48-49). Het CGVS merkt in dit verband op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat, hoewel de Richtlijn 2011/95/EU niet voorziet in de verlening van internationale bescherming aan verzoekers die niet beantwoorden aan de definitie van vluchteling of subsidiair beschermde, er in het kader van de individuele beoordeling van een verzoek om internationale bescherming wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen met vervolging en ernstige schade waaraan een gezinslid van de verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of de verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf aan dergelijke bedreiging wordt blootgesteld (Ibidem, § 50-51).

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat uit bovenstaande vaststellingen genoegzaam blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u en uw broers gemeenschappelijk asielrelaas. Uw minderjarige broers Z. (...) en Q. (...) werden logischerwijze dan ook niet erkend omwille van de door jullie gedeelde beweerde vrees voor vervolging vanwege jullie oom en de neven van jullie vader, maar omwille van andere en zeer persoonsgebonden asielmotieven.

De vaststelling dat er in hoofde van uw minderjarige broers werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van uw verzoek om internationale bescherming, daar u geen vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt ten aanzien van Afghanistan, zelfs indien rekening wordt gehouden met uw familieband met uw jongere broers. De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aangehaalde en ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven zijn immers enkel en alleen gelinkt aan de problemen met uw oom en de neven van uw vader, en hebben geen enkel uitstaans met de hier volledig los van staande en eigen asielmotieven die door uw broers werden aangereikt (zie notities persoonlijk onderhoud p.17-19, p.29). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u louter omwille of ten gevolge van de persoonsgebonden asielmotieven van uw broers, dan wel omwille van uw familieband met uw erkende broers een vrees voor vervolging dient te koesteren."

Verzoeker voert aan dat de adjunct-commissaris, door te stellen dat zijn broers erkend werden "omwille van andere en zeer persoonsgebonden asielmotieven" niet tegemoet komt aan de vraag van de Raad, nu hierdoor nog steeds geenszins duidelijk is "omwille van welke reden(en) of op basis van welke element(en) de broers van verzoeker, van wie Z. O. bovendien samen met verzoeker naar België reisde, werden erkend als vluchteling, welke hun asielmotieven waren en in welke mate deze motieven al dan niet afwijken van of

ook gelden voor verzoeker en/of een invloed zouden kunnen hebben op zijn geloofwaardigheid”, en dat dus het gezag van gewijsde van het arrest met nr. 287 001 van 31 maart 2023 van de Raad geschonden wordt.

De Raad stelt vast dat de adjunct-commissaris al ten dele is tegemoetgekomen aan het arrest met nr. 287 001 van 31 maart 2023 van de Raad door in het administratief dossier de verklaringen van de broers van verzoeker op te nemen. Daaruit blijkt dat deze broers zich voor hun vluchtrelaas net zoals verzoeker beroepen op een vrees ten aanzien van de neven van hun vaders en hun oom. In de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld waarom aan dit relaas en de daaruit voortvloeiende vrees – zowel voor verzoeker als voor diens broers – geen geloof kan worden gehecht. Daarnaast blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers broer Z. dat deze ook allerhande redenen heeft ingeroepen die gerelateerd zijn aan de machtsovername door de taliban en zijn terugkeer van hier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map met ‘Landeninformatie’, nr. 4, notities van het persoonlijk onderhoud van Z. van 16 november 2022, p. 8 e.v.). Deze passages uit de notities van het persoonlijk onderhoud werden evenwel onleesbaar gemaakt omdat Z., die op het ogenblik van het afnemen van dit persoonlijk onderhoud 14 jaar oud was, twee keer gevraagd had dat de notities alleen naar hem gezonden worden en niet naar zijn broers (*ibid.*, p. 15). Hoewel hierdoor nog steeds niet duidelijk is omwille van welke reden(en) of op basis van welke element(en) de broers van verzoeker werden erkend als vluchteling en welke hun asielmotieven waren, kan wel worden aangenomen dat Z., naast het gezamenlijke vluchtrelaas, ook nog andere, zeer persoonlijke elementen heeft ingeroepen als reden waarom hij niet meer terug kan naar zijn land van herkomst en dus “omwille van andere en zeer persoonsgebonden asielmotieven” en niet op basis van hetzelfde vluchtrelaas erkend werd. Door de Raad in de mate van het mogelijke – en meer bepaald met inachtneming van de wens van de minderjarige broer Z. om zijn relaas niet te delen met zijn broers, waarvoor de Raad begrip toont – zicht te bieden op het vluchtrelaas en de vervolgingsvrees van de broers van verzoeker en in het bijzonder op de omstandigheid dat deze niet geheel gelijk lopen met het vluchtrelaas en de vervolgingsvrees van verzoeker, is de adjunct-commissaris op voldoende wijze tegemoet gekomen aan de verzuchtingen van de Raad in zijn arrest met nr. 287 001 van 31 maart 2023. Het oogmerk van dit arrest was immers om het mogelijk verband of de implicaties in te schatten tussen de erkenning van verzoekers broers en verzoekers persoonlijke situatie. De Raad is op basis van de bijkomende motieven van de bestreden beslissing en de aan het administratief dossier toegevoegde notities van het persoonlijk onderhoud van de broers van verzoeker in staat gesteld om zulke inschatting te maken. Ook verzoeker kan worden geacht daartoe in staat te zijn. De Raad benadrukt hierbij nog het belang van het vertrouwelijk karakter van het persoonlijk onderhoud op het CGVS voor verzoekers om internationale bescherming.

Een schending van het gezag van gewijsde van het arrest met nr. 287 001 van 31 maart 2023 van de Raad kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van de rechten van verdediging aangetoond.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat hij zal worden gedood door zijn oom M. of door de neven van zijn vader. Zijn vader zou door diens neven gevraagd zijn om toe te treden bij de taliban, doch dit geweigerd hebben, en zo'n 15 of 20 dagen daarna ontvoerd zijn geweest. Enkele jaren later zou verzoeker bewusteloos zijn geslagen door drie onbekende mannen, waarvan hij vermoedt dat de neven van zijn vader hen, in opdracht van zijn oom M., gezonden hadden. Verzoeker en zijn broer Z. zouden dan in november of december 2018 Afghanistan verlaten hebben. Verzoeker zou ook vernomen hebben dat zijn oom zijn moeder slecht behandelt.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst overweegt de adjunct-commissaris terecht dat verzoeker kennelijk bedrieglijke verklaringen aflegde over zijn leeftijd en dat dit zijn algehele geloofwaardigheid bij voorbaat ondermijnt. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Voorafgaandelijk wijst het CGVS erop dat u kennelijk bedrieglijke verklaringen aflegde wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 22 januari 2020 immers aan dat u op het ogenblik van het gesprek slechts 16 jaar oud was. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Kapucijnenvoer 7, 3000 Leuven, op 30 januari 2020, dat uw minimumleeftijd opmerkelijk hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u reeds meerderjarig was, meer bepaald 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar. Dat u ook ten overstaan van het CGVS tijdens uw persoonlijk onderhoud van 15 februari 2021 bleef volhouden minderjarig te zijn, namelijk slechts 17 jaar (CGVS p.4, 27), ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid bij voorbaat.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij *“niet over de vereiste gegevens beschikt om zijn leeftijd met zekerheid aan te duiden en hij zich slechts baseert op de verklaringen van zijn moeder hieromtrent”* en dat *“veel Afghanen die geboren zijn in conflictgebieden hun exacte geboortedatum, noch hun exacte leeftijd kennen”*. Hij beperkt zich evenwel tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien, gelet op het significante verschil van minstens drie en vermoedelijk zelfs meer dan vijf jaar tussen de opgegeven leeftijd en de leeftijd zoals deze blijkt uit het leeftijdsonderzoek en op het gegeven dat verzoeker bij zijn registratie een exacte geboortedatum wist op te geven en verklaarde geboren te zijn op 31 januari 2004 (adm. doss., stuk 8, Deel DVZ, Inschrijving van de asielaanvrager), niet kunnen overtuigen. Dat verzoeker niet over de vereiste gegevens beschikt om zijn leeftijd met zekerheid aan te duiden en dat het begrip voor hem veeleer een abstract begrip 'leeftijd' zou zijn, klemt bovendien ook met de stelligheid waarmee verzoeker ook ten overstaan van het CGVS bleef volhouden dat hij minderjarig was (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4 en 7). Ook verzoekers socio-culturele achtergrond, beperkte scholing, omstandigheden van vertrek en afkomst uit ruraal gebied bieden hiertoe geen verschoning. De Raad benadrukt dat ongeschoold zijn of van een rurale regio afkomstig zijn niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zouden verhinderen op correcte wijze zijn leeftijd in te schatten.

Waar verzoeker nog een kritiek uit op het leeftijdsonderzoek, wordt er vooreerst op gewezen dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (adm. doss., stuk 8, Deel DVZ, kennisgeving beslissing Dienst Voogdij). Er blijkt evenwel niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid benut heeft. Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat de vaststelling die uit het leeftijdsonderzoek naar voren kwam steunt op de gangbare wetenschappelijke methode en dat daarbij reeds rekening werd gehouden met een foutenmarge of standaarddeviatie van 2,5 jaar om te besluiten dat verzoeker op het ogenblik van het onderzoek reeds ouder dan 18 jaar was. Verzoeker toont niet aan dat dit onredelijk is.

De vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet met een vermoede afwijking van meer dan vijf jaar ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid.

Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker geen elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging. Zo motiveert de adjunct-commissaris als volgt waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen met zijn oom en de neven van zijn vader, die allen bij de taliban zouden horen:

“In eerste instantie moet worden opgemerkt dat u zeer vage verklaringen aflegde omtrent uw vaders verdwijning. Op het persoonlijk onderhoud vermeldde u in uw vrije relaas dat uw vader ‘steeds’ aangesproken werd door zijn neven zodoende zich bij de taliban aan te sluiten, en dat dat probleem ‘een tijdje’ aansleepte (CGVS, p.17). Later gevraagd hoeveel keer uw vader dergelijke vraag kreeg, antwoordde u dat dat 3 à 4 keer gebeurde, gepeild naar de periode tussen de eerste vraag en zijn verdwijning, hield u het op 15 à 20 dagen (CGVS, p.20-21). Een preciezere datum, dag of maand van de zogenaamde ontvoering kende u dan weer niet (CGVS, p.21). Pas nadat de vraag u herhaald werd, zei u dat deze ongeveer vijf jaar geleden plaatsvond, oftewel in het jaar 1394 (CGVS, p.21). Het is weinig plausibel dat u geen concretere informatie kunt verschaffen over de omstandigheden van de verdwijning. U legde immers uit dat uw hele gezin bezorgd was en dat u zelfs naar het politiebureau ging en de dorpsoudsten raadpleegde om te ontdekken wat er met uw vader gebeurd was (CGVS, p.18). Dat u dan ondanks uw zelfverkleerde verbetering om de waarheid te achterhalen niet klaar en duidelijk kunt zeggen hoeveel keer uw vader aangesproken werd, hoeveel dagen nadien hij verdween en zelfs niet in welke maand dat allemaal gebeurde, is op zijn minst merkwaardig. U vernoemde tenslotte wel de maand waarin u naar eigen zeggen Afghanistan zou hebben verlaten (CGVS, p.16; zie ook infra).

Daarnaast bent u niet bepaald consistent over wat u na deze zogenaamde ontvoering gedaan zou hebben. Meer bepaald gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u 4 à 5 jaar daarna de neven van uw vader benaderde om te weten te komen hoe de vork in de steel zat; u meende dat u pas toen oud genoeg was om dat te doen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw vrije relaas op het CGVS liet u echter uitschijnen dat u reeds in de onmiddellijke periode na uw vaders verdwijning naar die neven gestapt was, zelfs nog vooraleer u begon te werken in de Imam Bazaar (CGVS, p.18). Geconfronteerd met deze incongruentie, gaf u aan dat u op het tijdstip van de verdwijning nog maar 12 jaar oud was en dat u pas later naar deze neven en naar de politie stapte wanneer u opgegroeid was (CGVS, p.27-28). Het volharden in één van de twee versies van uw relaas, kan echter niet vergoelijken dat u zich over zulke essentiële zaken tegenspreekt.

Ook over het incident dat u zelf zou hebben gekend, namelijk wanneer u op weg was van uw werk naar huis, bent u opmerkelijk tegenstrijdig doorheen uw asielverklaringen. Hoewel u bij de DVZ aangaf dat deze aanvaring 4 à 5 jaar na uw vaders verdwijning plaatsvond, verklaarde u op de zetel van het CGVS dat u zelf reeds 3,5 jaar daarna werd belaagd (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p.22). En wat betreft uw uiteindelijke vertrek, verklaarde u bij de DVZ dat u 10 à 15 dagen na dit incident wegging, terwijl u op het CGVS beweerde dat u pas 3 à 4 maanden oftewel 4 à 5 maanden daarna uit uw dorp vertrok (CGVS, p.22). Onmiddellijk daarna wijzigde u dan weer uw verklaringen en zei u dat u reeds binnen de 8 à 10 dagen de benen genomen had (CGVS, p.22). Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheden, stelde u dat het een miscommunicatie betrof en dat u eigenlijk bedoelde dat men u 4 à 5 maanden vóór uw aankomst in België probeerde te kidnappen (CGVS, p.22), hetgeen wederom niet kan overtuigen omwille van het volgende.

Inconsistentie blijkt namelijk een rode draad te zijn doorheen uw asielverklaringen. Hoewel u dus op het CGVS aangeeft dat u 4 à 5 maanden (CGVS, p.22) oftewel 3,5 à 4 maanden (CGVS, p.16) onderweg bent geweest van Afghanistan naar België, gaf u bij de bespreking van uw reisweg eveneens aan dat u in de maand qaws van het jaar 1397 uw land van herkomst verliet (CGVS, p.16), hetgeen overeen komt met november-december 2018 in de Westerse kalender. Daar u tevens bij uw registratie aangaf dat u in België aankwam op 21 januari 2020, zou dat betekenen dat u meer dan een jaar onderweg bent geweest (zie registratieformulier in administratief dossier). Vreemd genoeg wist u daar dan weer te vertellen dat uw reis slechts 2 maanden zou hebben geduurd (zie NMBV-fiche in administratief dossier). Het gegeven dat u niet met enige consistentie kunt zeggen wanneer u Afghanistan verliet en hoelang u effectief onderweg was, ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van uw concrete vluchtaanleiding, ook maakt het dat u het CGVS eigenlijk geen zicht biedt op uw reisweg en uw plaatsen van eerder verblijf. Na confrontatie met uw alsmaar tegenstrijdige verklaringen, meende u dat dit te wijten was aan de tolk op het ogenblik van uw registratie (CGVS, p.27), hetgeen maar weinig overtuigend overkomt. U had immers geen opmerkingen over uw vorige interview en bovendien bent u, zoals uit het voorgaande blijkt, ook tegenstrijdig binnen uw verklaringen op het CGVS en toch verklaarde u de tolk steeds goed te hebben begrepen (CGVS, p.2-3, 30).

Voorts kunnen nog een aantal zaken worden opgemerkt omtrent het door u aangehaalde incident op weg van uw werk naar huis. Hoewel u verklaart dat u toen geen enkele van uw belagers herkende – twee van hen hadden hun gezichten bedekt – en het enige wat zij zeiden was dat zij u een lift naar huis wilden aanbieden, denkt u dat deze mannen u misschien wilden meenemen en u iets aandoen, dit allemaal in opdracht van uw vaders neven (CGVS, p.18, 23). Los van het feit dat u zich eigenlijk louter op veronderstellingen baseert, kan niet worden ingezien waarom deze neven nota bene vier jaar na uw vaders ontvoering ook u zouden laten kidnappen. Immers, indien deze neven al werkelijk achter zijn verdwijning zaten en zij bezorgd waren dat u hen ging verdenken en/ of beschuldigen, valt het niet aan te nemen dat zij de situatie zo lang zouden laten gedijen alvorens u een eerste maal te viseren (CGVS p.17-18, 21). Per slot van rekening waren hun huizen net achter uw ouderlijke woonst gelegen en hadden zij u dus met gemak eerder kunnen treffen (CGVS, p.14, 19). Uw tegenuitleg hiervoor, als zouden deze neven net na uw vaders verdwijning nog geen risico voor u gevormd hebben omdat u toen nog klein was, kan dit niet weerleggen (CGVS, p.21-22). Eerder werd reeds aangekaart dat u cf. het leeftijdsonderzoek een stuk ouder bent dan u beweert, waardoor dit argument dus geen enkele steek houdt.

Voorts mag het verbazen dat uw belagers u eerst verzoeken om in hun auto te stappen, zij u daarna beginnen te slaan en zij vervolgens gewoon wegrijden (CGVS, p.18). Men kan logischerwijze verwachten dat, indien zij u effectief in hun auto wilden sleuren, zij dat gewoon gedaan zouden hebben en u niet zomaar achterlaten op de weg. Geconfronteerd met deze zeer onwaarschijnlijke gang van zaken, meende u dat zij dat wellicht deden omdat zij de auto van B. (...), de dorpeling die u naar huis bracht, in de verte zagen aankomen, denkende dat het een politie- of overheidswagen was (CGVS, p.23-24). Dit komt echter evenmin overtuigend over. U verklaarde namelijk dat uw vaders neven, volgens u de opdrachtgevers van uw belagers, bij de taliban horen. Dat zij gewoonweg hun kar zouden keren bij het zien van een auto in de verte en hun doelwit laten voor wat het is, past niet meteen in het gewelddadige profiel dat u hen toeschrijft. Bovendien verduidelijkte u dat B. (...) een soort vervoersbedrijfje op zichzelf runt en lijkt het dus weinig plausibel dat een groep talibs niet het verschil zou kennen tussen een privétaxi en een politiewagen (CGVS, p.18).

Hierbij kan nog worden toegevoegd dat u, afhankelijk van de versie van uw verhaal, nog 8 à 10 dagen oftewel 3 à 5 maanden in uw huis bent gebleven zonder daar noemenswaardige problemen te hebben gekend (CGVS, p.18, 22).

Uw verdere verhaallijn, namelijk dat uw oom M. (...) medeverantwoordelijk zou zijn voor uw vaders verdwijning zodoende jullie gronden te kunnen inpikken, kan geenszins worden gevolgd (CGVS, p.19). Tijdens uw vrije relaas vermeldt u dit nergens; pas wanneer het CGVS u op een later moment vraagt waarom de neven in kwestie net uw vader wilden rekruteren, haalt u plotseling de betrokkenheid van uw oom aan, waardoor dit element gekunsteld overkomt (CGVS, p.19). Los daarvan lijkt het al zeer vergezocht dat uw oom M. (...) zijn neven zou inschakelen om op hun beurt uw vader te rekruteren bij de taliban, dit alles opdat hij de gronden van zijn broer zou kunnen vergaren. Dat deze oom dan nog eens 4 jaar zou wachten alvorens de gronden in kwestie in te nemen, en dat terwijl hij cf. uw verhaal zich eigenlijk al direct zou hebben vergewist dat uw vader uitgeschakeld was, is allesbehalve aannemelijk. Uw tegenargument, zijnde dat hij zo lang zou hebben gewacht omdat hij bang was dat uw vader nog zou kunnen terugkeren, houdt dan ook maar weinig

steek (CGVS, p.24). Immers, als uw oom werkelijk de verdwijning had georkestreerd met als doel de gronden in te nemen, zou hij naar alle logica heel goed op de hoogte moeten zijn of uw vader überhaupt nog terugkeerde of niet.

U verder gevraagd of uw vader in het verleden ooit ruzie had met uw oom over deze gronden, antwoordde u dat hun band 'niet goed' was, maar dat zij nooit een conflict hadden over het land (CGVS, p.25). Ook dit oogt maar onwaarschijnlijk: indien uw oom M. (...) zodanig vastberaden was om de gronden in te pikken dat hij daarvoor zelfs zijn broer als kanonnenvlees bij de taliban liet offeren, kan men ervan uit gaan dat hij zijn aanspraak op het land toch wel eens had moeten laten gelden tegenover uw vader in het verleden. Daarnaast is het bevreemdend dat u niet met enige consistentie kunt zeggen hoeveel land uw vader bezat en hoeveel die waard was. Zo beweerde u aanvankelijk dat de grond van uw oom en uw vader samen 4 jerib bedroeg, om daarna uw verklaringen weer te veranderen en te stellen dat het in wezen 6 jerib was (CGVS, p.24). En hoewel u op uw eerste interview bij de DVZ aangaf dat uw vaders deel 15.000 of 16.000 dollar waard was, had u het op het CGVS over maar liefst 150.000 dollar, een toch wel aanzienlijk verschil (CGVS, p.25). Geconfronteerd met uw nogmaals tegenstrijdige verklaringen, legde u opnieuw de schuld bij de tolk en verklaarde u dat u op het eerste interview 60.000 tot 70.000 dollar had vermeld enkel betreffende uw vaders deel (CGVS, p.25). Nogmaals afgezien van het feit dat u geen opmerkingen had over uw DVZ-interview (CGVS, p.3), lijkt het weinig aannemelijk dat u niet eens een duidelijke inschatting kunt geven van de grootte en de waarde van uw vaders gronden. U kende dan immers wel de gemiddelde prijzen van een jerib land in uw regio, alsook van de prijzen van de appels die erop geteeld werden én u was werkzaam in een bazaar, waardoor kan worden verwacht dat u heel goed op de hoogte zou moeten zijn van de prijs van die grond en u kunt rekenen in termen van geldelijke sommen. Per slot van rekening vormt dit vermeende landdispuut ook nog eens een kernelement van uw asielmotieven én zou uw oom uw reis bekostigd hebben in ruil voor dat land (CGVS, p.18). Dat u hierover steeds wisselende verklaringen aflegt, is dan ook niet aanvaardbaar. Omwille van voorgaande vaststellingen kan niet worden weerhouden dat uw oom uw vader liet verdwijnen en u en uw broer uit Afghanistan wegstuurde, dit alles om uw vaders grond te verkrijgen.

Voorts kan nog worden aangestipt dat u geen enkel documentair bewijsstuk (bijv. een eigendomsakte) neerlegt om uw verklaringen te staven. U verklaarde hieromtrent dat uw oom u een document liet ondertekenen met uw vingerafdruk, en dat u in Afghanistan wel degelijk in het bezit was van een taskara en van politionele documenten over uw vaders verdwijning, maar dat uw oom die nu heeft en hij deze niet wil afgeven (CGVS, p.4-5, 18, 22). Hij zou zelfs geld in ruil vragen om deze op te sturen naar u (CGVS, p.4-5). In dezelfde trant van het voorgaande lijkt het bijzonder weinig aannemelijk dat uw oom, die u schijnbaar wel zo genegen was dat hij u wilde helpen met een smokkelaar zodat hij zijn zinnen kon zetten op het land en op uw moeder, u dan toch geen essentiële documenten zou willen opsturen. Men zou net verwachten, in de draad van uw relaas meegaand, dat uw oom alles in het werk zou stellen om u met zulke zaken te helpen, zodat u zo ver mogelijk zou wegblijven van hem en hij zijn gangetje kan gaan in Afghanistan.

Wat de situatie van uw moeder betreft, dient nog te worden onderlijnd dat uw verklaring, als zou uw oom thans willen trouwen haar (CGVS, p.18-19), op zich geen aanleiding kan vormen om in uwen hoofde internationale bescherming toe te kennen. Los daarvan kan nog het volgende worden opgemerkt. Wanneer er u werd gevraagd of uw moeder en uw oom op dit moment reeds gehuwd zijn, antwoordde u van niet (CGVS, p.26). Nochtans had u kort daarvoor verklaard dat uw oom u en uw broer hielp vluchten mede opdat hij met haar zou kunnen huwen, waardoor dus kan worden verondersteld dat hij vanaf het moment dat jullie weg waren het huwelijk in orde zou brengen (CGVS, p.26). U schilderde bovendien uw oom af als een tirannieke man die uw moeder met geweld in zijn bedwang houdt (CGVS, p.18, 26-27). Dat zij op dit moment nog steeds niet getrouwd zijn, lijkt in het licht van het voorgaande opnieuw zeer weinig plausibel.

Ten overvloede kan nog worden aangestipt dat u in het kader van uw registratie verklaarde dat u en uw broer Afghanistan ontvluchtten omdat de neven van uw vader jullie wilden rekruteren bij de taliban. Over de vermeende verdwijning van uw vader en de zogezegde plannen van uw oom repte u daar met geen woord (zie NMBV-fiche, rubriek "motif de l'immigration en Belgique"). Na confrontatie op het CGVS, bleef u vasthouden aan uw nieuwe, gewijzigde verklaringen en merkte u op dat uw broer die met u meereisde nooit bedreigingen had gekregen of problemen had (CGVS, p.27). Het louter volharden in één versie kan echter niet vergoelijken dat u zulke tegenstrijdige zaken zegt. Kortom, het feit dat u bij uw registratie compleet andere asielmotieven aangaf, gecombineerd met de verschillende ongeloofwaardigheden in uw relaas, laat het CGVS toe te vermoeden dat uw verklaringen bedrieglijk zijn."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door slechts te volharden in zijn verklaringen over zijn vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst ontvlucht is en te stellen dat zijn vrees voor vervolging ten aanzien van zijn neven erin bestaat dat zij talibanleden zijn die zijn vader ontvoerd hebben, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker laat gelden dat hem wordt verweten “*geen precieze datum, dag of maand van de ontvoering te kennen*” en geen concretere informatie te kunnen verschaffen over de omstandigheden van de verdwijning, en in dat verband opmerkt “*dat hij op het moment van de verdwijning slechts 12 jaar oud was*”, kan worden herhaald dat aan de door verzoeker opgegeven leeftijd geen geloof kan worden gehecht. Bovendien wordt van verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift tracht voor te houden, niet verwacht dat hij “*de precieze, exacte omstandigheden kan schetsen waarin diens vader verdwenen is*”, doch wel dat hij duidelijk kan aangeven hoe vaak zijn vader aangesproken werd door zijn neven, hoeveel dagen nadien zijn vader verdween en in welke maand dit allemaal gebeurd zou zijn, wat niet onredelijk is, temeer nu hij toen naar eigen zeggen naar het politiebureau is gegaan (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Dat verzoeker zelf niet aanwezig zou zijn geweest op het moment van de verdwijning van zijn vader, dat er geen getuigen waren van deze ontvoering en dat verzoeker slechts een beperkte scholing zou hebben genoten, doet aan de bovenstaande vaststellingen geen afbreuk. Ook dan kan van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij duidelijk kan aangeven hoe vaak zijn vader aangesproken werd door diens neven, hoeveel dagen nadien zijn vader verdween en in welke maand dit allemaal gebeurd zou zijn.

Voor zover verzoeker opmerkt dat “*de inconsistente verklaringen louter een beoordeling van de data en tijdsaanduidingen betreft en niet met betrekking tot de inhoud*” en meent dat daarbij rekening dient te worden gehouden met zijn socioculturele achtergrond, “*maar voornamelijk ook met de jeugdige leeftijd en de lage scholingsgraad, waardoor exacte tijdsaanduidingen bemoeilijkt kunnen worden*”, beperkt hij zich tot het louter minimaliseren en vergoelijken van zijn inconsistente verklaringen, doch hij slaagt er niet in de verschillende tegenstrijdigheden, die alle steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. Het betreft telkens flagrante verschillen in de tijdsaanduiding, die niet louter kunnen worden verklaard door een jeugdige leeftijd, een gebrek aan scholing of de socioculturele achtergrond.

In de mate dat verzoeker enkele in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden wijt aan de tolken, wijst de Raad er op dat indien verzoeker problemen met tolken of taal heeft ondervonden, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de vragenlijst van het CGVS na voorlezing ervan in het *Pashtou* aanvaard en ondertekend heeft ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (adm. doss., stuk 8, Deel DVZ, Vragenlijst). Ook bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft verzoeker geen enkele opmerking gemaakt van eventuele tolken- of taalproblemen bij de DVZ en heeft hij tevens duidelijk verklaard de tolk aanwezig op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS goed te begrijpen (adm. doss., map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2 en 3). Verzoeker verduidelijkt nog dat hij aangaf dat één *jerib* ongeveer 23.000-25.000 dollar waard is en dat hij verklaarde dat zijn vader zes *jeribs* heeft, wat overeenkomt met een totale waarde van ongeveer 150.000 dollar, doch hij blijft steken in het herhalen van één versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in één versie van de beweerde feiten de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheft. Ten slotte wordt nogmaals herhaald dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen met zijn oom en de neven van zijn vader.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen met zijn oom en de neven van zijn vader, blijkt eens te meer uit de vaststelling dat ook zijn broers deze problemen hebben ingeroepen bij het indienen van hun verzoeken om internationale bescherming en daarbij verklaringen aflegden die tegenstrijdig waren met deze van verzoeker:

“*Zo beweerde Z. (...) dat hij niet wist hoeveel paternale ooms jullie hebben en stelde hij aanvankelijk al hun namen te zijn vergeten (zie notities persoonlijk onderhoud (...), 08/06/2021, p.7 8). Ook Q. (...) kon geen enkele van hen opnoemen en stelde dat zij allen ‘ver’ van jullie woonden en dat hij hen nooit gezien had (zie notities persoonlijk onderhoud (...) p.9). Nochtans benoemde u uw paternale oom M. (...) als de spilfiguur van al jullie problemen en wees u erop dat hij in hetzelfde huis als jullie woonde en dat jullie buiten hem geen andere paternale ooms hebben (zie notities persoonlijk onderhoud p.10, p.13). Eveneens opmerkelijk is dat Z. (...) over jullie gronden, die de bron van jullie beweerde problemen vormen, eerst aangaf dat jullie vader er spinazie en andere groenten op kweekte en dat deze na zijn verdwijning ‘gewoon zo gelaten’ werden zonder dat er iemand bij zijn weten nu verantwoordelijk voor is (zie notities persoonlijk onderhoud (...), 08/06/2021, p.9-10). Zelf verklaarde u daarentegen dat er enkel appels (en geen andere zaken) op die gronden werden geteeld en dat uw oom heden de controle over jullie land heeft en het bewerkt (zie notities persoonlijk onderhoud, p.13, p.14, p.24). Een ander aspect waarover jullie elkaar tegenspraken is de situatie van jullie gezin na de zogezegde verdwijning van jullie vader: volgens Z. (...) werden jullie daarna door niemand geholpen en was er niemand van zijn broers die daarna ging werken (zie notities persoonlijk onderhoud (...), 08/06/2021, p.9), dit terwijl u zelf stelde dat u twee jaar na jullie vaders verdwijning ging werken in de bazaar en dat u deze job meer dan een jaar gedaan heeft (zie notities persoonlijk onderhoud, p.12). Voorts*

verklaarde Z. (...) tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat uw moeder en zussen het heden goed stellen en dat noch zij, noch de rest van uw familie problemen kenden na jullie beider vertrek (zie notities persoonlijk onderhoud, 08/06/2021, p.10), om in het volgende onderhoud dan weer te stellen dat uw achtergebleven gezinsleden wekelijks door uw oom worden lastiggevallen en dat deze dingen in het huis kapot maakt (zie notities persoonlijk onderhoud (...), 16/11/2022, p.7). Ook is het noemenswaardig dat Q. (...) tijdens zijn registratie in België verklaarde dat hij op hetzelfde moment als u en Z. (...) vertrokken was uit Afghanistan en hij jullie onderweg kwijtraakte (zie fiche "niet-begeleide minderjarige vreemdeling" (...), rubriek "reistraject"), terwijl u enkel uw broer Z. (...) opnoemde als reisgezel en u aangaf dat Q. (...) nog te klein was om te vertrekken (zie notities persoonlijk onderhoud, p.18, p.26; zie verklaring DVZ, vraag 31). Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden over zulke basale aspecten van jullie gemeenschappelijk asielrelaas, bevestigen dat jullie ingeroepen problemen met jullie oom en jullie vaders neven in wezen op fictie berusten."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verzoeker voert verder nog aan dat de adjunct-commissaris de vraag- en antwoorddynamiek van het persoonlijk onderhoud op een erg speculatieve manier benadert en daarbij een eenzijdige, enge en negatieve interpretatie geeft aan wat oorzaken van blijvende onduidelijkheden zouden kunnen zijn, dat de adjunct-commissaris een exegetische analyse van vragen en antwoorden maakt die louter gebaseerd is op de letterlijke inhoud van getranscribeerde formele taal en waarbij geen enkele aandacht of gewicht wordt gehecht aan bepalende aspecten zoals vertaling, aanwezigheid van een tolk, minderjarigheid, het verloop van de tijd of talloze culturele aspecten "*die één voor één en cumulatief een doorslaggevende impact kunnen hebben op het geheugen zowel als de weergave van beleefde feiten en daarbij mogelijks ontstane misverstanden zouden kunnen verklaren*", doch hij laat na om dit algemeen betoog verder uit te werken of te staven. Hij brengt dan ook geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op het geheel van de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en draagkrachtig en worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht, zodat zij onverminderd overeind blijven.

De mailcorrespondentie met Thomas Ruttig van 22 december 2022 die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 4) heeft geen betrekking op zijn persoon en werpt bijgevolg geen ander licht op de voorgaande vaststellingen en overwegingen.

De arbeidsovereenkomst, de verklaringen van zijn leerkracht Nederlands en zijn collega's en de loonfiches die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 5, 8, 9 en 10) , hebben betrekking op zijn integratie en verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de taliban niet.

Wat betreft het arrest met nr. 287 001 van 31 maart 2023 van de Raad (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) en de beslissingen van het CGVS ten aanzien van de broers van verzoeker (*ibid.*, stukken 6 en 7), kan worden herhaald dat het gezag van gewijsde van het voornoemde arrest niet geschonden is door de bestreden beslissing en dat de minderjarige broers van verzoeker niet erkend werden omwille van de door hen gedeelde beweerde vrees voor vervolging vanwege hun oom en de neven van hun vader, "*maar omwille van andere en zeer persoonsgebonden asielmotieven*".

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker zijn vrees dat hij zal worden gedood door zijn oom M. of door de neven van zijn vader, die allen bij de taliban zouden horen, niet aannemelijk.

In zijn verzoekschrift gaat verzoeker ook nog in op zijn nood aan internationale bescherming omwille van (een toegeschreven) verwestering.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 21, en van november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de zeer strikte

interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 24).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation" van augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022, p. 41 e.v.). Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van november 2024, p. 30 en 34-44). Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 24, en van november 2024, p. 24). Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze decreten soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van november 2024, p. 28-35). Ook is het voor de Afghaanse bevolking nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en blijft er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (*ibid.*, p. 27). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (*ibid.*, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1 003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van november 2024, p. 27). Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 27, en van november 2024, p. 47). In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", 15 juni 2022, in EUAA, "Afghanistan security situation" van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid. Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, "Afghanistan, Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24, en EUAA, "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 20). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (EUAA, "Afghanistan Country Focus" van november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS,

“Afghanistan, Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals” van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden en geeft aan dat de “geloofsethiek en denkwijze” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476: TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 december 2021, in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals” van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals” van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat in 2024 honderdduizenden Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch.

Het rapport “Focus Afghanistan. Return from abroad” van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt van uitgegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (SEM, “Focus Afghanistan. Return from abroad”, p. 35-36). De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (*ibid.*, p. 37).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals” van augustus 2022, p. 51, en EUAA, “Afghanistan Country Focus” van december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gepondeerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de “*Country Guidance*” van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

De Raad benadrukt dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op zijn leeftijd. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn leven in en vertrek uit Afghanistan.

Dit neemt niet weg dat de bestreden beslissing op dit punt nog de volgende pertinente overwegingen bevat: “*In een aanvullende nota d.d. 28/02/2023 in het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV, voert u verder aan dat u in het geval van terugkeer zou worden gepercipieerd als verwesterd. Uw advocaat verwijst onder meer naar het gegeven dat u geen ervaring zou hebben met de door de Taliban opgelegde regels, dat u al lang in Europa zou verblijven, dat u in verregaande mate geïntegreerd en ingeburgerd zou zijn en dat u het Nederlands reeds goed machtig zou zijn. Ter illustratie van dat laatste voegde hij enkele tewerkstellingsattesten, loonfiches en positieve getuigenissen van uw Belgische collega’s en kennissen (zie bijlagen bij aanvullende nota in adm. dossier). Het CGVS wijst er in deze op dat het loutere gegeven dat u in België een beroep uitoefent – volgens de attesten betreft dit arbeid in de recyclagesector – en dat uw medearbeiders positieve zaken schrijven over uw inzet, uw karakter en uw kennis van het Nederlands, geenszins impliceert dat u verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor u bijzonder belangrijk is om uw (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. De attesten wijzen er hoogstens op dat u in bepaalde mate geïntegreerd bent in België, wat lovenswaardig is, doch u toont hiermee niet aan dat u, al dan niet onbewust, westerse waarden zou hebben geïnternaliseerd waardoor u niet meer zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. U toont hiermee evenmin aan dat u bij terugkeer zou worden aanzien als een verwesterde persoon. Temeer daar u, met inbegrip van het resultaat van het leeftijdsonderzoek (zie supra) en uw verklaringen over de duur van uw reisweg, op zijn minst 19 jaar oud was op het ogenblik van uw vertrek uit Afghanistan en u aldus uw vormende jaren daar heeft doorgebracht. Bovendien hebt u daar gedurende vier jaar school gelopen, hebt u er meer dan een jaar gewerkt in de bazaar en identificeert u zich nog steeds als soennitisch moslim. Ook staat u nog in contact met uw familie ginds (CGVS p.5, p.12, p.15-16). Gezien deze elementen kan niet worden aangenomen dat u geheel vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.*

(...)

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de

specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.”

Verzoeker toont het tegendeel niet aan door er in zijn verzoekschrift louter te wijzen dat hij “*zich bepaalde westerse normen en waarden (heeft) eigengemaakt tijdens zijn verblijf buiten Afghanistan en in België, waar hij ingrijpende geconfronteerd geweest is met een samenleving die gestoeld is op liberale, vrije, democratische, Westerse en ethische waarden, principes en gedragsregels, zoals (individuele) vrijheid, gelijkheid, respect, verdraagzaamheid, zelfbeschikking en diversiteit in een pluralistische, multiculturele, multireligieuze en multilinguïstische maatschappelijke context*”, door te herhalen dat hij “*geen enkele recente ervaring heeft met de huidige, door de Taliban opgelegde regels die worden toegepast op basis van een uiterst strikte, ultraconservatieve interpretatie van de islam en toepassing van sociale, maatschappelijke en culturele voorschriften en gedragsregels*”, dat hij sedert 2020 ononderbroken tewerkgesteld is en zijn collega’s een positief beeld schetsen van zijn werkethiek, integratiewil, inzet en persoonlijkheid en dat zijn leerkracht Nederlands aangeeft “*dat hij stipte, enthousiaste en gemotiveerde cursist is, die vorderingen maakt met de kennis van het Nederlands en bovendien voorbeeldig de zorg voor zijn jongere broers opneemt*” en door de stukken die hij reeds had bijgebracht nogmaals te voegen als bijlage bij zijn verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stukken 5 en 8-10), zonder ook maar enigszins in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing hierover.

Uit het voorgaande blijkt dat de adjunct-commissaris zich er niet louter van afmaakt met de stelling dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt en geen specifiek profiel heeft dat door de taliban in geval van terugkeer gevisieerd zou worden, doch dat deze ook concreet is ingegaan op de door verzoeker in de loop van de procedure aangehaalde elementen. Waar verzoeker aanvoert dat van hem niet kan worden verwacht dat hij zelf concrete elementen in dit verband had moeten inroepen, dient erop te worden gewezen dat hij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen. Verder kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt.

Waar verzoeker nog laat gelden dat zijn lange verblijf in Europa een noodzakelijke aanpassing en deelname aan en integratie in de Belgische samenleving en het sociaal leven impliceert, tijdens een vormgevende periode in zijn leven, wijst de Raad erop dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker een aantal jaren in het Westen heeft verbleven en er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, temeer daar hij daar nog een netwerk heeft.

Verzoeker is een meerderjarige Afghaanse man van minstens 25 jaar (adm. doss., stuk 8, Deel DVZ, Beslissing van de dienst Voogdij), die Afghanistan in november of december 2018 heeft verlaten (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Er kan dus van uitgegaan worden dat hij het grootste deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar nog contact mee heeft (*ibid.*, p. 15-16) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder verklaarde verzoeker in Afghanistan tot de vierde graad naar school te zijn gegaan en daarna meer dan een jaar gewerkt te hebben in een Bazaar (*ibid.*, p. 12). Verzoeker spreekt ook *Pashtou* (*ibid.*, p. 2). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn “*to play the game*” of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat de landsgrenzen en de controleposten op het Afghaans grondgebied sterk bewaakt worden door de taliban, wijst de Raad er op dat uit de beschikbare

landeninformatie blijkt dat deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Met zijn betoog over de controles die de taliban zouden uitvoeren op onder andere de *smartphones* van Afghanen, toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de foto's, video's, contacten, muziek en sociale media-accounts die hem in gevaar zouden kunnen brengen te wissen uit zijn *smartphone*.

Wat betreft verzoekers betoog in het verzoekschrift over het talibandiscours, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kabul, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een volwassen jongeman van minstens 25 jaar die weliswaar al vijf jaar in België is, doch in Afghanistan zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er tot de vierde graad naar school is gegaan, er gewerkt heeft in een Bazaar en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de adjunct-commissaris geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn vrees dat hij zal worden gedood door zijn oom M. of door de neven van zijn vader, die allen bij de taliban zouden horen, niet

aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke

gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat het arrest "*M'Bodj*" betrekking had op een verzoeker met een medische aandoening waarbij de vraag wordt onderzocht of medische zorgen voorhanden zijn in geval van terugkeer en dat de voorwaarde van het opzettelijk handelen of nalaten niet zonder meer kan worden doorgetrokken tot de huidige situatie in Afghanistan. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest "*M'bodj*" *in casu* naar analogie kan worden toegepast. De Raad wijst naar wat daarover hierboven werd uiteengezet en herhaalt dat ook in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 wordt gesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 101).

Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden in zoverre hij meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en*

Elmi". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker nog argumenteert dat de economisch-financiële sancties, met hindernissen op vlak van humanitaire hulpverlening, als gevolg van het beleid van de taliban werden opgelegd en het ontwrichtend beleid van de taliban zelf dus overwegend aan de basis ligt van de omvang van de huidige crisis, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat er ook voor de machtsovername door de taliban in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kabul. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen.

Voorts merkt de Raad op dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.7.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN